

บุญกุศลเป็นที่พึ่งของสัตว์ไปในโลกหน้า

หลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป

ณ บัดนี้พากันตั้งใจนั่งทำสมาธิไปด้วยกันก็ได้ พวกเราท่านทั้งหลาย การที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นผู้โชคดี ได้ร่างกายบริสุทธิ์บริบูรณ์ไม่ขาดตกบกพร่อง มีแขนขาหุดาครบบริบูรณ์ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นผู้โชคดี ส่วนบุคคลเหล่านี้เกิดขึ้นมาแล้วส่วนมากก็มีรูปร่างกายยังไม่สมบูรณ์ ไม่ประกอบด้วยมนุษย์ที่สมบูรณ์ ขาดตกบกพร่อง อวัยวะต่างๆทุพพลภาพ ให้พวกเราได้รู้ได้เห็นได้ยินได้ฟัง การเกิดมาซึ่งของบุคคลทั้งหลาย ก็ถือว่าพวกเหล่านั้นเป็นผู้ที่ทำบาปความชั่วเอาไว้ กรรมก็เลยให้ผลแก่เค้า เกิดขึ้นมาเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์บริบูรณ์

ส่วนพวกเรานั้น เกิดขึ้นมาแล้วได้สมบัติกับรูปร่างกาย บริบูรณ์ จึงถือว่าเป็นผู้โชคดีอย่างหนึ่ง โชคดีอีกอย่างหนึ่ง ชีวิตของเรานั้นดำเนินมาถึงปัจจุบันนี้ ยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นโชคดีอีกอย่างหนึ่ง โชคดีอีกอย่างหนึ่ง ได้มาพบพระพุทธศาสนามีเหตุมีผล ว่าทำดีได้ดีมีความสุขเป็นผล ว่าทำบาปความชั่วมีความ

ทุกข์ความเดือดร้อนเป็นผลของบาป เรามาได้ยินได้ฟังเรื่อง
อย่างนี้ ก็เป็นผู้โชคดี มีครูบาอาจารย์บวชสืบศาสนา มา ศึกษา
ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วก็ได้มาเทศนาแนะนำสั่งสอน
พวกเราให้รู้จักบุญจักบาป รู้จักดีจักชั่ว รู้จักอะไรเป็นประโยชน์
หรือไม่ใช่ประโยชน์ เพื่อจะได้ชวนชวายเป็นแสวงหาสิ่งที่เป็น
ประโยชน์ให้ชีวิตของเรานี้มีคุณค่าสูง มีประโยชน์เกิดขึ้นไม่เสีย
เปล่าประโยชน์ ที่ได้เกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์ เรียกว่าเป็นผู้โชคดี

พวกเราท่านสาธุชนทั้งหลายที่เป็นพุทธบริษัทเลื่อมใสใน
พระศาสนานี้เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในกรรมดังได้กล่าวมานั้น
เรียกว่าพุทธบริษัทที่แท้จริง ความที่พวกเรามีศรัทธาความตั้งมั่น
เชื่อมั่นอย่างนี้เอง เราจึงพากันชวนชวายเป็นสร้างคุณงามความดี
เพื่อจะให้เพิ่มพูนบุญบารมีของพวกเรานั้นให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป
ดังพวกเราทั้งหลายได้ถวายเทียนจุดบูชาพระรัตนตรัยในพรรษา
และผ้าผืนท่อนสไบอาบน้ำฝน และของที่เป็บบริวารนั้นก็มี
หลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้บริจาคทาน กล่าวคำถวายไป
แล้ว อันความเชื่อมั่นในคุณงามความดีที่เราพากันทำนี้เอง จึง

ทำให้เรานี้มีคุณค่า คนที่มีความเชื่อมั่นในบุญในบาป ผังอยู่ใน
จิตใจเป็นพื้นฐาน ก็ย่อมพากันสร้างแต่คุณงามความดี บาป
ความชั่วนั้นไม่เอาเพราะมันจะมีความทุกข์ จึงแสวงหาแต่
ความสุขให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตนด้วยกันทุกท่านทุกคน

เราควรเชื่อมั่นที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสั่งสอนเอาไว้ การ
บริจาคเทียนจุดบูชาพระรัตนตรัยคือพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ นี้เอารวบรวมเพื่อการบูชา แต่ถ้าเราพิจารณาอีกมุม
หนึ่ง เพื่อให้เข้าใจแจ่มชัด ก็คือการบูชาเทียนนี้ส่วนมากเราก็
บูชาสองเล่ม เหมือนพวกเราได้ถวายเมื่อตะกี้นี้เอง เรียกว่าบูชา
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า พระธรรมวินัย เราบูชาทั้งสอง
อย่างนี้เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา หากเราไปจุดบูชาในที่มืด
แสงสว่างก็ย่อมกำจัดความมืดออกไป ให้มองเห็นสว่างไสว
เห็นชัดเห็นเจนเกิดขึ้น

ฉันใดก็ดี เทียนที่เราจุดบูชานี้ก็เหมือนพระธรรมวินัย คำสั่ง
สอนพระพุทธเจ้า หากบุคคลทั้งหลายนั้นน้อมนำธรรมะ คำสอน
ของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติแล้ว ก็จะกำจัดความมืดคือ

กิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลงนั้นให้เบาบางจากดวงใจ
ของพวกเรา จึงถือว่าเราบูชาซึ่งพระธรรมวินัย คำสอนในพุทธ
ศาสนาทุกคำที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนเอาไว้ ก็เรียกว่าพระ
ธรรมคำสอน เราขอบูชาพระธรรมนั้น ปฏิบัติในศีลก็ดี ในภาวนา
ก็ดี สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เป็นเครื่องกำจัดกิเลสให้ลดน้อยถอยลง
ไปเบาบางจากดวงใจของพวกเรา ให้เห็นเด่นชัดขึ้นมา มี
ความสุข

ไม่ใช่แต่ได้อานิสงส์แต่เพียงเท่านั้น อานิสงส์ที่จะได้บุคคล
บูชาเทียน ถวายเทียนจุดบูชา บุคคลนั้นจะเกิดชาติใดภพใด
ย่อมมีดวงตาแจ่มใส มองได้เห็นชัดเจน ตาไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ
ตั้งแต่เล็กจนถึงเฒ่าถึงแก่ ไม่ต้องตัดแว่นตา อานิสงส์ของผล
บุญ ถ้าหากบุคคลล่วงลับดับไป ไปเกิดที่บนสวรรค์เป็นเทพบุตร
เทพธิดาย่อมมีรัศมีสว่างไสวออกจากร่างกายของเทพบุตร
เทพธิดาเป็นอานิสงส์ของผลบุญ พวกเราท่านทั้งหลายการบูชา
ได้อานิสงส์อย่างนี้ บูชาเทียนอีกอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งนั้นจะ
ทำให้บุคคลนี้ เป็นผู้ที่มีสติปัญญาสว่างไสว ว่องไวเฉลียวฉลาด

รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์หรือไม่ใช่ประโยชน์ เป็น
อานิสงส์อีกอย่างหนึ่งเพิ่มเติมเข้าไป นี่เป็นเรียกว่าบุญผู้บุคคลที่
ได้สร้างบริจาคเทียนบูชาเอาไว้

เราทานผ้าผืนท่อนสไบเครื่องนุ่งห่มผ้าอาบน้ำฝนแก่ภิกษุ
สามเณร เพื่อจะได้อาบในพรรษา ผลัดเปลี่ยนให้ความสะดวก
อานิสงส์ที่จะได้เกิดชาติใดภพใด จะมีเครื่องนุ่งห่มสะดวกสบาย
เป็นอานิสงส์ของผลบุญ นี่เราได้บุญ

ส่วนด้านยารักษาโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายที่เราบริจาคมา ยา
นั้นสำหรับบำบัดทุกข์เวทนาเมื่อเวลาไม่สบาย เป็นไข้ เจ็บป่วย
อาพาธ ภิกษุสงฆ์ทั้งหลายเมื่อกินยารับประทานยา ฉนฺยาลงไป
ก็ระงับดับทุกข์เวทนาให้หายไป ได้รับความสุขเกิดขึ้น อานิสงส์
ที่จะได้ บุคคลบริจาคยารักษาโรคภัยไข้เจ็บนี้เกิดชาติใดภพใดก็
ดี จะเป็นคนที่ไม่มียาโรคภัยไข้เจ็บ ตั้งแต่เล็กจนถึงเฒ่าถึงแก่อยู่มี
แต่ความสุขสบายเป็นอานิสงส์ของผลบุญ

บุคคลบริจาคทานหนังสือ ให้เป็นหนังสือสวดมนต์หรือ
หนังสือธรรมะก็ดี หนังสือศึกษาเล่าเรียนก็ดี ให้คนมีสติปัญญา

เฉลียวฉลาด เกิดชาติใดภพใดจะได้มีสติปัญญาอ่อนไว เฉลียวฉลาด รู้แจ้งซึ่งธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นอานิสงส์ของผลบุญ

บุคคลบริจาคน้ำ เพื่บก็ดีเครื่องกำจัดความสกปรกออกให้สะอาด เกิดชาติใดภพใด จะได้มีผิวพรรณผุดผ่องใสเกลี้ยงเกลาสะอาดหมดจดเป็นอานิสงส์

บุคคลบริจาคอาหารการกินเครื่องบริโภคบำรุงร่างกาย เกิดชาติใดภพจะได้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ไปอยู่ที่ไหนก็มีอาหารการกินสมบูรณ์ เป็นอานิสงส์ของผลบุญ อันนี้เรียกว่าบุญด้านวัตถุ

เมื่อเราบริจาทานเอาไว้แล้ว สิ่งใดก็ดี บริจาคเงินทอง เงินก็เป็นสิ่งสำคัญจะซื้อเครื่องนุ่งเครื่องห่มมานุ่งห่ม ก็ต้องอาศัยเงิน จะซื้ออาหารการกินมาบริโภคให้ร่างกายแข็งแรงมีความสุข ก็อาศัยเงิน จะซื้อรถ ซื้อเรือ ซื้อบ้าน ซื้อช่อง ซื้อสิ่งของใช้ภายในบ้านอำนวยความสะดวก ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ต้องอาศัยเงิน เวลาเมื่อโรคร้ายไข้เจ็บไปหาหมอ ซื้อหยูกซื้อยามาพยาบาลตนเองให้

ระงับดับทุกข์เวทนาให้หายไป ให้ได้รับความสุขก็ต้องอาศัยเงิน เหตุฉะนั้นผู้บริจาคเงินเอาไว้ ก็เหมือนบริจาคปัจจัย ๔ โดย สมบูรณ์ อานิสงส์ที่จะได้เกิดชาติใดภพใดจะได้มีเงินมีทองใช้ จ่ายสะดวกสบายเป็นอานิสงส์และปัจจัย ๔ ดังได้กล่าวมานั้น แต่รับซึ่งผลบุญเป็นของบุคคลที่บริจาคเอาไว้

พวกเราท่านสาธุชนทั้งหลาย เมื่อหากเราได้บริจาคทานการ กุศลด้านวัตถุเอาไว้ พวกเราจะเห็นเด่นชัดขึ้นมาในใจของตน ว่า เราจะเสียสละบริจาคได้ เราต้องมีชัยชนะ ละความตระหนี่ ความหวงแหนทรัพย์สมบัติของเรานั้นออกจากใจของพวกเรา พวกเราจึงบริจาคทานได้ เมื่อเราบริจาคทานแล้วเรามีความ ปลื้มปิติยินดี มีความสุขใจ ระงับดับความทุกข์ร้อนอยู่ภายในใจ ออกไป คือความเศร้าหมองนั้นออกไป ใจก็เลยมีความสุขก็เห็น ผลบุญในปัจจุบันแล้ว ว่าเราได้สร้างความดีไว้ ใจของเรามี ความสุข เกิดชาติใดภพใดไม่ต้องห่วงไหน เราต้องมีสิ่งของดังได้ กล่าวมานี้อำนวยความสะดวกให้มีความสุข ใจก็เลยมีความสุข

เกิดขึ้นอยู่กับบุญ เรียกว่าเราได้บุญคือความสุขเกิดขึ้น เราได้
บุญได้คุณงามความดีเกิดขึ้นแก่ตน

อันนี้พวกเราก็พากันมารักษาศีล สมาทานศีล ให้เป็นผู้มีศีล
บริสุทธิ์ในปัจจุบันเดี๋ยวนี้ ศีลก็เรียกว่าเป็นของเย็น เพราะศีลเป็น
เครื่องระงับดับความโกรธให้เบาบางลงไป มันจะระงับให้สิ้นไป
ผู้รักษาศีล ๕ ก็ดี ศีล ๘ ก็ดี เป็นเครื่องระงับดับความโกรธให้เบา
บางลงไปจนสิ้นสุด จึงเรียกว่าเป็นของเย็น เป็นปกติ ปกติกาย
ปกติวาจา ปกติจิตใจ เป็นผู้จิตใจมีศีล ศีลอยู่ประจำตัวของตน
ศีลนี้เองเป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีอีกอย่างหนึ่ง

ถ้าหากบุคคลเราอยู่ด้วยกันในโลกนี้ บ้านใดเมืองใดก็ดี แห่ง
หนตำบลใดที่ไหน หากมีศีลแล้ว พวกเราจะอยู่ด้วยกันแบบ
ความร่มเย็นเป็นสุขสงบสุข มีสันติสุขเกิดขึ้น นี่ทุกคนก็ควรที่จะ
เข้าใจในเรื่องอย่างนี้ ถ้าพูดธรรมดาที่ศีลนี้ก็ตัดสิ่งของที่ไม่ดีไม่
งามออกจากกายทางวาจาและจิตใจ ศีลตัดขาดออกไป สิ่งไม่ดี
ไม่งาม ถ้าเราเปรียบเทียบกับเหมือนต้นไม้ ต้นไม้มันมีทั้งกิ่งทั้ง
ก้าน มีทั้งปูดทั้งเปาก็มี มีที่เล็กที่ใหญ่ ศีลนั้นก็เหมือนกับเลื่อย

กับบันทึก เมื่อตีบันทึกก็เลื่อยออกไป เลื่อยตรงไปตามบันทึก ตัด
สิ่งที่ไม่สวยไม่งามมันออกไปหมด อะไรมันไม่ดีไม่งามทางกาย
อะไรไม่ดีไม่งามทางพูด อะไรไม่ดีไม่งามทางคิด ถ้าตัดสิ่ง
เหล่านั้นออกไป มันก็เป็นระเบียบเรียบร้อย มันก็เลยสงบอยู่ใน
ความเรียบร้อย เรียกว่าศีล เรียกว่าของเย็น เราก็ละกิเลสออกไป
ให้เบาบางจากใจ ก็ได้บุญอีกเป็นขั้นหนึ่ง

ที่นี้บุญอีกขั้นหนึ่งคือเราฝึกฝนอบรมจิตใจของพวกเรา เพื่อ
จะให้ใจของเราอยู่ในความร่มเย็นเป็นสุข ใจของคนเรานี้ ถ้าไม่
ฝึกฝนอบรม ไม่แก้ไข ไม่ปรับปรุงไม่พัฒนา จิตใจของบุคคลนั้น
จะวิ่งไหลไปตามกระแสของกิเลส ไปตามอำนาจของกิเลส ตาม
ความคิด คิดไปเรื่อย ๆ คิดทุกข์มันก็คิด คิดสุขมันก็คิด ส่วนมาก
แล้วมันจะคิดแต่เรื่องมีความทุกข์ จิตฟุ้งซ่านรำคาญ จิตไม่อยู่
กับตนกับตัว พวกเราท่านทั้งหลายก็จะเห็นแล้วว่า คนเป็นบ้าใบ้
เสียจริตผิดมนุษย์ก็ดี เป็นโรคประสาททั้งหลายอยู่ทุกวันนี้ ก็
อาศัยซึ่งจิตของเขาไม่ดี เคঁาคิดมากนั่นเอง เมื่อคิดมากเท่าไรก็
ยิ่งมีความกังวลและมีความทุกข์มากเกิดขึ้น

เหตุฉะนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงอยากให้
ฝึกฝนอบรมที่จิตใจ เรามีพื้นฐานดีแล้ว บริจาคทานเราทำได้แล้ว
เรามีพื้นฐานดีมีศีลเป็นเครื่องรองรับอยู่แล้ว บัดนี้เรามาทำสมาธิ
ฝึกฝนอบรมจิตใจของตนเพื่อจะให้จิตใจของเราได้สงบเป็นปกติ
จิตใจไม่ฟุ้งซ่านรำคาญไม่คิดมาก ไม่มีความกังวล ไม่มีความ
ทุกข์ ก็อยากให้จิตของพวกเรานั้นนิ่งอยู่ สงบอยู่ อารมณ์ใด
อารมณ์หนึ่งเป็นอารมณ์เดียว เรียกว่าจิตสงบเป็นสมาธิ

ถ้าจิตของเราไม่สงบเป็นสมาธิ จิตก็มีแต่ความทุกข์ ความ
เดือดร้อนวุ่นวายอยู่ตลอดเวลา เราควรที่จะใช้สติคือความระลึกได้
สัมปะชัญญะความรู้ตัว มาปกครองจิตใจของตนให้อยู่กับตนกับ
ตัวก่อน อย่าให้ไปคิดที่ไหน เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่วัดนี้ สถานที่นี้
เราไม่ต้องคิดถึงบ้านถึงช่อง ไม่คิดถึงสิ่งของ ไม่ต้องคิดถึงบุคคล
อื่น ให้จิตของเรายู่กับตนกับตัวเรา ลองดูซิ ไม่ต้องคิดวุ่นวาย
กับอะไร ลดละปล่อยวางออกไป ให้จิตใจของเรานี้ว่าง ให้จิตใจ
ของเรานี้หยุด คิดอยู่กับตนกับตัวเท่านั้น ไม่ต้องไปคิดภายนอก
นี่การฝึกฝนอบรมจิตใจ จะทำให้จิตของเราไม่ยุ่งเหยิงกับของ

ภายนอก ให้อยู่ภายใน ให้อยู่ที่ตนที่ตัวของเราเอาไว้จุดใดจุดหนึ่ง ก็คือเอาความคิดนั้นเองคือจิต

ถ้าจิตของเราไม่ไปคิดยุ่งเหยิงกับภายนอก มาสงบอยู่ มาสงบอยู่แล้ว เราก็จะเห็นความสุขเกิดขึ้น จิตสงบ ถ้าจิตของเราไม่สงบ เราก็เห็นแต่ความทุกข์ เราจึงหยุดอยาก ฝึกฝนอบรมจิตใจ การที่จะทำให้จิตใจสงบได้รวดเร็วขึ้นนั้นก็จะต้องละทิ้งอดีตอนาคต อดีตก็สิ่งที่ล่วงแล้วไปแล้ว อย่างนำมาคิด อนาคตสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ก็ไม่ต้องคิดเหมือนกัน เรามาคิดในปัจจุบันธรรมเดี๋ยวนี้จิตของเราอยู่ที่ไหน อยู่กับตนกับตัวมัย อยู่กับลมหายใจเข้าออกมัย กับขันธ์ธรรมกรรณฐานมัย หรือจิตของเราไปอยู่ที่อื่นวิ่งไปอยู่ที่อื่น เราควรที่จะมีสติสัมปชัญญะ รู้ว่าจิตของตนอยู่ที่ไหน ถ้ามันอยู่ข้างนอก มันอยู่ที่อื่น ต้องเอามาไว้กับตนกับตัวกับลมหายใจเข้าออก นี่การวิธีทำสมาธิ

ถ้าจิตใจของเรานิ่งอยู่ สงบอยู่สักนิดหน่อย เราก็รู้ว่าจิตของเราสงบนิคฺหน้อยได้ นี่ผู้ฝึกได้ง่าย ถ้าบางบุคคลก็ฝึกยาก จิตก็ยังฟุ้งซ่านอยู่ ยังไม่สงบ เราก็พยายามที่จะใช้สติสัมปชัญญะ

ของตน ควบคุมดูแลจิตใจอยู่กับข้อธรรมกรรมฐาน ถ้าจิตใจของเราสงบนานลงไป ๒๐ ๓๐ นาทีก็ดี ๔๐ นาที สงบนิ่งอยู่ในอารมณ์หนึ่งอารมณ์เดียวได้ เราก็เห็นจิตใจของเราสงบนานลงไปถึงอุปจาระสมาธิได้ ถ้ามีความสุขสบายเกิดขึ้น จิตที่สงบเป็นอย่างนี้ เรามีสติสัมปชัญญะปกครองจิตของตนอยู่ในอารมณ์นั้น

เมื่อตั้งอยู่ในอารมณ์นั้น จิตก็นิ่งนานลงไปจนถึงชั่วโมงอย่างนี้ สงบนิ่งอยู่ ดิ่งอยู่ เราก็จะเห็นเด่นชัดขึ้นมาทันทีว่าจิตของเรานี้สงบนาน จิตสงบนานมันก็สุขนาน เป็นอัปปนาสมาธิได้ ผู้ฝึกได้ง่าย นี่คือการฝึกฝนอบรมจิตใจ ถ้าจิตใจของเราสงบแล้วเราก็เห็นความสุขชัดเจนว่าความสงบนี้คือความสุข เปรียบเทียบเหมือนกับน้ำอยู่ในโอ่ง หรือน้ำอยู่ในทะเลก็เหมือนกัน เราไปยืนอยู่ริมทะเล ถ้าน้ำมันนิ่งเราก็สามารถมองเห็นปลา เห็นหอย เห็นกุ้ง เห็นกรวด เห็นทราย อยู่ในพื้นน้ำนั้นได้ชัดเจน ถ้าหากน้ำไม่นิ่งถูกลมพัดอยู่ น้ำนั้นเป็นฟอง เป็นคลื่นอยู่ กระเพื่อมอยู่ตลอดไม่สงบ น้ำไม่สงบ เราก็ไม่สามารถที่จะมองเห็นหอย เห็นปู เห็น

ปลาอะไร และก้อนกรวดทั้งหลายอยู่ในน้ำ เพราะมันไม่สงบ น้ำ
ไม่สงบ ลมพัดอยู่ จิตใจที่ไม่สงบก็ฉั่นฉั่นเหมือนกัน ถ้าจิตใจสงบ
ก็เหมือนน้ำมันสงบ มันนิ่ง ก็สามารถที่จะเห็นสิ่งต่างๆ อยู่ใต้น้ำ
ได้ชัดเจน

ฉันใดก็ดีถ้าจิตใจของพวกเขาฉันนั้น ถ้าหากว่าจิตไม่สงบ เราก็
มองไม่เห็นความโลภ ความโกรธ อยู่ในใจของพวกเขา แล้ว
ความทุกข์เกิดขึ้นในใจก็ไม่ว่า มีแต่ความวุ่นวายเท่านั้นเพราะจิต
ไม่สงบ ถ้าจิตของพวกเขาสงบเป็นสมาธิหนึ่งอยู่ เราก็สามารถที่
จะเห็นว่าจิตของเรามีทุกข์หรือมีสุข หรืออยู่ในอารมณ์อะไร เรา
ก็เข้าใจได้ก็ฉั่นฉั่นเหมือนกัน

นี่การฝึกฝนอบรมจิตใจอย่างสั้นๆ เพื่อให้พวกเราได้พากัน
นำพาไปปฏิบัติในปัจจุบันธรรม ในชีวิตประจำวัน น้อมนำธรรมะ
ไปประกอบกับกิจการงานและชีวิตประจำวัน เพื่อจะให้จิตใจ
ของเรานั้น วัตรของธรรมะเต็มด้าในธรรมะคำสอนของ
พระพุทธเจ้าเป็นคู่กันไปกับกิจการงานต่างๆ แล้วจะให้จิตใจของ
เราสงบ จิตใจของเราว่างจากความยุ่งเหยิง จิตใจก็จะมาสงบ

ระงับเป็นสมาธิ มีความสุขเกิดขึ้นมาได้ด้วยการมีความ
พากเพียรพยายาม เพราะการนั่งทำสมาธินี้ เราต้อง
ขยันหมั่นเพียร ให้อหฺวะพระสวคมนต์เสร็จก็นั่งทำสมาธิ ได้สติสัมปะ
ชัญญะประคองจิตของตน ให้อยู่กับข้อธรรมกรรมฐาน ทั้งเข้า
และทั้งค้ำ ตอนว่างมีเวลาไหนก็ต้องทำ เพราะเราจะฝึกจิตของ
เรานั้นให้สงบ

เมื่อจิตสงบแล้วเราจึงจะมาแก้ไขเรื่องความโลภ ความโกรธ
ออกจากใจของเรา ให้เบาบางลงไป ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข
เกิดขึ้น จึงได้พากันทำสมาธิ ทำไมเราจึงฝึกฝนอบรมจิตใจของ
พวกเรา ก็เพราะจิตใจของพวกเรานั้นถ้ามั่นทุกข์แล้ว มันไม่ดีไม่
งามแล้ว มันคิดไปในทางที่ต่ำที่สุด บุคคลที่จิตใจไม่ดีนี้เอง เค้า
ทำบาปความชั่วอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะจิตเค้ามีความทุกข์ จิต
เค้ามีบาปมีความชั่วอยู่ เค้าจึงพาทำบาปความชั่ว ทำให้วุ่นวาย
อยู่ บ้านเมืองไม่สงบ ไม่มีศีลธรรมประจำใจของเค้า จิตใจของ
เค้าไม่สงบแล้ว ก็ทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย ความเดือดร้อน
เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า และทุกแห่งหนตำบลบ้านใดเมืองใด

ประเทศใดที่ไหน คนไร้ศีลธรรมนำแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน
เกิดขึ้นในสถานที่นั้น ไปอยู่ที่ใดก็ดี นี่มันเป็นอย่างนี้ เพราะจิตใจ
ของเขาไม่ดีนั่นเอง แค่ว่าจึงทำบาปความชั่ว ทำให้มีความทุกข์
เดือดร้อนเกิดขึ้นอยู่ทุกบ้านทุกเมืองแห่งหนตำบลใดที่ไหน เกิด
ความวุ่นวายอยู่ที่นั่น เพราะคนไม่มีศีลธรรม

บัดนี้พวกเรามาพิจารณาดูว่า ถ้าหากเราเป็นผู้มีศีลธรรมมัน
ก็ทำให้มีความสุข เพราะศีลมันเป็นของปกติ เพราะเราละ
ความชั่วออกไป มันมีแต่ความดี และมีแต่ความดีมันก็มีแต่
ความสุขเกิดขึ้น มันเป็นอย่างนี้เราก็ควรที่จะรู้ว่าเมื่อฝึกจิตใจ
ของเรานั้น มันดีแล้ว มันมีความสุขแล้ว มันก็ทำอะไรก็ทำให้มี
แต่ความสุข พุทธอะไรก็มีแต่เป็นประโยชน์ คิดอะไรก็คิดให้มีแต่
ความสุขทั้งตนและบุคคลอื่น

เหมือนพวกเราสวด สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายอย่างนี้นะ
เกิดขึ้นมาเป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ถ้า
หากเราจะอยู่ด้วยกัน ว่าเกิดเป็นเพื่อนร่วมทุกข์กัน เราก็ไม่ควร
เบียดเบียนกัน ไม่อิจฉาพยาบาทอาฆาตจองเวรกันอยู่ภายใน

จิตใจของพวกเขา พวกเขาก็มีแต่เมตตาอารี อยากให้คนอื่นมี
ความสุข ตนเองก็อยากมีความสุขเกิดขึ้นเช่นนี้ มันก็เรียกว่า
บุคคลคิดดี จิตก็มีความสุขอยู่กับความเมตตา ดื่มน้ำธรรมคำ
สอนของพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ เอาฝังไว้ในใจของตน ใจนั้นรับ
รสอารมณ์คือความสุข มีอาหารกินคือความสุขใจ ใจมีอาหาร
เรียกว่าวิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่ของใจ ใจที่มีธรรมะนี้เอง ใจที่มี
ความสุข

ใจที่มีความสุขมันก็สั่งงานให้พูดตั้งแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่
จะนำความสุขมาให้ ใจที่มีความสุขเค้าก็สั่งงานให้แต่รูป
ร่างกายทำแต่คุณงามความดี ฉะนั้นมันสั่งงานพวกเราให้เรามา
ทอดผ้าป่าก็ดี ถวายเทียนพรรษา ผ้าอาบน้ำฝนก็ดี ปัจจัยไทย
ธรรมทั้งหลาย ก็มาจากจิตใจของพวกเขานั่นเองเป็นผู้มีศรัทธา
มีบุญ มีกุศลเกิดขึ้นเสียก่อน เราจึงได้หาวัตถุทั้งหลายเหล่านี้มา
บริจาคทาน ก็เพราะใจของเราดีนั่นเอง ใจของเรามีบุญมีกุศล
นั่นเอง นี่เราเห็นชัด เค้าสั่งงาน ก็เลยมาพูดคุยกัน ชักชวนกันมา
ทำบุญทำกุศล กราบไหว้ครูบาอาจารย์สถานที่โน่นที่นี่ และได้

ถวายเป็นของเพื่อให้เป็นประโยชน์ในชีวิตของตน ได้เป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้น ชีวิตก็เลยมีคุณค่าสูง มีประโยชน์มากเกิดขึ้นอย่างนี้ นี่มันเกิดขึ้นมาจากจิตใจถ้าเราฝึกจิตใจของเราเป็นบุญเป็นกุศล มีความสุข เมื่อจิตมีความสุขแล้ว พุทก็ดี ทำก็ดี ได้ฝ่ายในเป็นสุจริตธรรมเป็นกุศลกรรมเกิดขึ้น เราก็ก็นั่นคนใจดีเค้าพูดเค้าก็พูดดี ทำก็ทำดี

นี่แหละเมื่อฝึกฝนอบรมใจดีแล้ว บุคคลก็จะมีคุณค่าสูง สร้างสมแต่บุญบารมี สร้างแต่คุณงามความดี สร้างแต่ความบริสุทธิ์เป็นมนุษย์ว่าเป็นผู้มีจิตสูงกว่าสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย จึงพากันแสวงหาตั้งแต่คุณงามความดีเอาไว้เป็นเครื่องประดับตน ถ้าบุคคลมีทาน มีศีล มีภาวนาเป็นเครื่องประดับตนแล้ว บุคคลนั้นย่อมสวยงามสง่างามเพราะมีคุณธรรม มีจริยธรรม ประจำตัวของบุคคลนั้นอยู่ ทุกคนก็ย่อมรู้ย่อมอยากได้อย่างนี้

ถ้าเราอยากได้อย่างนี้มีเครื่องประดับที่ดีที่สวยงามอย่างนี้ เราก็ก็นั่นชวนชวน สร้างสมอบรม เอาไว้ตามมักมาหาได้ของตน เหมือนทุกท่านทุกคนพากันทำนี่เอง ควรพยายามที่

จะอบรมฝึกฝนจิตใจของพวกเขาให้แหละ เพราะต้นเหตุมันอยู่ที่
จิตใจ เขาจะรักษาศีล เค้าก็อยู่ ใจเค้าอยากมีศีล เค้าจะบริจาค
ทานก็เพราะใจเค้าอยากบริจาค ทำทานการกุศลเอาไว้ ออกมา
จากจิตใจหมด จึงไปฝึกที่ต้นเข้า รากเหง้าเค้ามูลของกุศล
ทั้งหลายอยู่ที่ใจ

เหตุฉะนั้นเมื่อหากพวกเขามาฝึกฝนอบรมจิตใจแล้ว จะยืน
เดิน นั่ง นอนอยู่ที่ไหน นั่งรถ นั่งเรือไป ดูจิตใจของตนเองอยู่
เรื่อย ๆ เรื่อย ๆ นั้นแหละ ถ้าเกิดมันคิดไม่ดีไม่งาม มันคิดทุกข์
ขึ้นมา ก็รีบหาวิธีละ วิธีปล่อย วิธีวาง ทิ้งออกไป ถ้ามันจะสั่งให้
พูดไม่ดีไม่งามก็พยายามหาวิธีเสียสละละทิ้งคำพูดที่ไม่ดีนั้น
ออกไป ถ้ามันกำลังทำไม่ดีไม่งามเกิดขึ้น ก็รีบหาวิธีเสียสละ ละ
ออกไป อย่าไปทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งามนั้น เนี่ยเราเป็นผู้มีสติสัมปะ
ชัญญะตรวจตราดูตนเอง พัฒนาตนเองแก้ไขปรับปรุงตนเอง
เพื่อจะให้ดีขึ้น

แต่คนเราทุกคนนี้ไม่ใช่จะดีมาแต่เกิด พอเราฝึกฝนอบรม
มาแก้ไข มาพัฒนา มาปรับปรุง สร้างสมคุณงามความดีเกิดขึ้น

เพิ่มเติมเกิดขึ้นใหม่ในที่หลัง ความชั่วทั้งหลายที่เคยทำมาก็จะ
ปล่อยวางทิ้งไป สร้างแต่คุณงามความดีเอามาแทนที่ไว้ ใจมันก็
เลยมีความสุขว่ามองเห็นตั้งแต่คุณงามความดีที่ตนเองสร้าง
เอาไว้ นี่! พวกเราควรสร้างอย่างนั้น สร้างแต่ความดี

วันนี้เราก็สร้างความดีนี้แหละ ให้ถวายทานแล้วรับศีลแล้ว
ได้ฟังเทศน์ฟังธรรมนั่งเจริญเมตตาภาวนา มีแต่คุณงามความดี
ทั้งนั้น ควรปลื้มปีติยินดีในชีวิตของพวกเรา แล้วพวกเราจะมา
จากกรุงเทพมหานครก็ดี หรือต่างจังหวัดที่ไหนไกลแสนไกล
แสวงหาคุณงามความดีเป็นเครื่องประดับตนเอาไว้ บุคคลมีคุณ
งามความดีเป็นเครื่องประดับตนก็เรียกว่าบุคคลมีที่พึ่ง เหมือน
บุคคลที่มีสตางค์

ส่วนบุคคลไม่ได้สร้างสมอบรมบุญบารมีอะไร ไม่ได้ทำบุญ
ทำทานการกุศล รักษาศีลเจริญภาวนาอะไร ไม่ปรับปรุงพัฒนา
จิตใจของตน ทำแต่บาปความชั่ว พุ่ดแต่ชั่ว คิดก็คิดแต่ในทางที่
ชั่วที่ต่ำ ชีวิตของบุคคลทั้งหลายเหล่านั้น ความชั่วทั้งหลายจะ
นำไปสู่ความทุกข์ ความหายนะ ความเสื่อมโทรม เสี่ยงพชาติที่

เกิดขึ้นมาเปล่าประโยชน์ ตายจากคุณงามความดี สิ่งที่เราจะได้
เป็นคุณงามความดีก็ไม่ได้ไม่ถึง เพราะตนเองไปทำชั่วเสียหาย
ทำลายชีวิตของตนเองให้เปล่าประโยชน์ ไม่ได้อะไรเกิดขึ้น
เหมือนกับลิงหรือไก่เค้าเห็นเพชร ลิงมันเห็นเพชร มันเล่นไป
เฉยๆ ไม่รู้จักคุณค่าของเพชรก็ทิ้ง ขว้างทิ้งไป ไก่ก็เหมือนกัน มัน
คาบเพชร ก้อนเพชรคาบเล่นไปเล่นมา อยู่เฉยๆ ไม่รู้จักค่าก็วาง
ทิ้งไปก็เปล่าประโยชน์

ฉันใดก็ดี คนเกิดขึ้นมาแล้วมีรูปร่างกายแล้ว ไม่สร้างสมอ
บรมคุณงามความดี ทำแต่บาปความชั่ว ชีวิตนั้นก็ไร้ประโยชน์
เปล่าประโยชน์ ไม่ได้คุณงามความดีอะไร ก็ฉันนั้นเหมือนกัน
ส่วนบุคคลสร้างคุณงามความดีมีการทำทาน การกุศล รักษาศีล
เจริญภาวนา ฝึกฝนอบรมจิตใจของตนอยู่ บุคคลเหล่านี้ก็
เหมือนได้รูปร่างกายมาแล้ว แต่สร้างคุณงามความดีทั้งนั้น มี
การพูดก็พูดดี มีจิตใจก็คิดแต่ดี สร้างสมอบรมแต่บุญบารมี
เอาไว้ ร่างกายของเรานี้ก็เหมือนกับก้อนเพชร รู้จักคุณค่าของ
เพชร ถ้าเพชรนี้มีมันมีราคาแพง ขายได้เงินได้ทอง เอามาใช้ไว้

จ่ายได้ ร่างกายของพวกเรา ก็เหมือนกัน เอามาสร้างคุณงาม
ความดีให้มันมีคุณค่าสูงเกิดขึ้นเหมือนพวกเรา ควรแล้วที่พวก
เราควรปลื้มปีติยินดีในชีวิตของตนด้วยกันทุกท่านทุกคนที่นั่งฟัง
เทศน์อยู่นี้

ชีวิตของเรามีคุณค่าสูงเหมือนกับเพชรมีราคาแพง สร้าง
สมอบรมบารมีเอาไว้ ก็เหมือนบุคคลมีสตางค์ มีทรัพย์สมบัติ มี
เต็มกระเป๋ามาอยู่แล้ว ก็มีความอบอุ่นใจว่าตัวเองนี้มีเงิน ใช้จ่าย
สะดวกสบายก็มีความสุข ถ้ามองดูเห็นคุณงามความดีของตน
สร้างสมอบรมเอาไว้ จะเกิดชาติใดภพใดเราก็ไม่ต้องห่วงไหว
ว่าเราจะทุกข์ยากลำบาก นี่เราไม่ต้องห่วงไหว เพราะเรามีบุญ
กุศลเป็นเครื่องประดับจิตใจของตนเอาไว้แล้ว

พระพุทธองค์จึงทรงสั่งสอนเอาไว้ว่า เครื่องประดับของ
พระราชามหากษัตริราชาก็ดี จะเป็นเครื่องประดับประดา
หลายสิ่งหลายอย่าง แก้วแหวนเพชรนิลจินดา เครื่องทรงต่างๆ
ว่าสวย ว่าสดว่างดงามเต็มตนเต็มตัวก็ตาม แต่ยังไม่สวยงาม
เท่าบุคคลที่มีศีล สมาธิ ปัญญา บริจาคทานการกุศลเอาไว้

เครื่องประดับนี้สวยงามดงามมาก ถ้าหากบุคคลใดสร้างเอาไว้
แล้ว พวกเราท่านสาธุชนทั้งหลายควรที่จะรู้อย่างนี้ คนมีทาน มี
ศีล มีภาวนาเป็นเครื่องประดับ มีปัญญารู้ดีรู้ชั่วเป็น
เครื่องประดับ รอบรู้ในกองสังขารทั้งหลาย เป็นเครื่องประดับตน
แล้ว ก็ทำให้บุคคลนั้นอยู่โดยมีความสุข ไปยืน เดิน นั่ง นอน
อยู่ที่ไหน ก็จะทำให้ตนเองนี้มีความสุข เพราะตนเองมี
เครื่องประดับดีอยู่แล้ว มีอาหารกินอยู่แล้ว เรียกว่าเหมือนเรามี
วัตถุพร้อมอยู่แล้ว มีเงินพร้อมอยู่แล้วที่จะไปที่โน่นที่นี่ใช้จ่ายได้
อย่างสะดวกสบาย นี่เรียกว่าคนมีบุญเป็นที่พึ่งของตน

พวกเราท่านสาธุชนทั้งหลาย การบรรยายธรรมตั้งแต่เรื่อง
การบริจาทานและเป็นบุญชนิดหนึ่ง รักษาศีลเป็นบุญชนิดหนึ่ง
กำจัดกิเลสตามขั้นตอน พากันฟัง เจริญเมตตาภาวนาฝึกฝน
อบรมจิตใจของตน ยืน เดิน นั่ง นอน อยู่ที่ไหนใช้สติปัญญา
ตรวจตราดูจิตใจของตนเองอยู่ ถ้ามันเศร้าหมองก็ละทิ้งไป เอา
คุณงามความดีมาไว้ในใจของตนเป็นที่พึ่ง ให้ใจมีความสุขเต็ม

ด้าอยู่'ในรศพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้' เราก็
ได้'ที่'ฟัง' เรียกว่า'มีความสุข

เหตุฉะนั้นการบรรยายธรรมมาแต่ต้นจนอวสานนี้' ดังภาษิต
ที่'อาตมา'ได้'ลิขิต'ใน'เบื้องต้น'นั้น'ว่า' **บุญญาภิ' ปรโลก'สมิง**
ปติ'ภูฐา' โหนติ' ปาณินังติ' บุญย่อมเป็นที่'ฟัง'อาศัย'ของ'สัตว์'ใน
โลก'หน้า'ได้'ฉะนั้น'แล' เหตุ'ฉะนั้น'ก็'ขอ'อำนวย'พร'ให้'สาธุชน
ทั้งหลาย' เมื่อ'ได้'ยิน'ได้'ฟัง'แล้ว' ควร'กำหนด'จดจำ'ข้อ'ธรรม'ดัง'ได้
บรรยาย'มานี้' น้อม'นำไป'ประพฤติ'ปฏิบัติ' ฝึก'หัด'กายวาจา'ใจ'ของ
ตน' ผล'ออกมา'ก็'จะ'ได้'รับ'ความสุข'ความ'เจริญ'เกิดขึ้น' ก็'ขอ'ให้'ทุก
ท่าน'เจริญ'ด้วย'อายุ' วรรณะ' สุขะ' พละ' ปรรณนา'ใน'สิ่ง'ใด'ไว้'ใน'ใจ
ก็'ให้'ได้'สำเร็จ'ใน'ความ'มุ่ง'มาด'ปรรณนา'ด้วย'กัน'ทุกท่าน'ทุกคน
เทอญ' ก็'ขอ'ยุติ'การ'บรรยาย'ธรรม'ไว้'เพียง'แค่นี้' เอวัง'ก็มี'ด้วย'ประ
การะ'ฉะ'นี้'

ที่มา: <https://youtu.be/YpJvdgjlF48>